

Mandskabets Underkrift", det vil med andre Ord sige, at det Forslag, Udvalgets Flertal gjør, det egentlig praktiske Resultat af alle de mange Udtalelser fra Flertallets og dets ærede Ordførers Side er dette, at bestemme, at istædse for at der nu oprettes skriftlige Forhyringskontrakter ved Siden af Folke- eller Bemandingslisten, skal der for Fremtiden paa Bemandingslisten skrives en skriftlig Forhyringskontrakt. Det er hele Forfjellen. Naar man da nu tager Sagen praktisk, — jeg bortser indtil videre fra Spørgsmaalet om Gebyrerne, thi enten man ordner Sagen paa den ene eller den anden Maade, kan man i begge Tilfælde lade Gebyrerne falde bort —, er altsaa Spørgsmaalet det: Skal man lade oprette en skriftlig Kontrakt som hidtil særskilt fra Vaterkonten, eller skal man lade den oprette for Mønstringsbestyreren i Forbindelse med Affattelsen af Bemandingslisten? Dertil reducerer Sagen sig. Og nu siger jeg desangaaende, at naar Udvalgets Flertal har foreslaaet, som det har gjort i Udkastets § 5, at ikke blot den skriftlige Bemandingsliste, eller rettere sagt Kontrakten paa Skibsmandingslisten, skal underskrives af begge Parter, men at fremdeles, forsaavidt der er Spørgsmaal om større Reiser, tillige Mandskabet og Skibsføreren skulle godkjende Rigtigheden af Overenskomsten for Mønstringsbestyreren, og at fremdeles Afregningen i det Hele skal foregaa for denne Mønstringsbestyrer, saa er det i Virkeligheden ikke Andet, end at man vil henlægge til Mønstringsbestyreren i Kjøbenhavn i det Væsentlige de samme Forretninger, som nu henligge og fremdeles foreslaas at skulle blive henliggende under Vaterkonten, og om man skal gaa den ene eller den anden Vej, beror saa dog vel paa, hvilken Fremgangsmaade der maa anses for den praktisk hensigtsmæssigste. Man kan her ikke paaberaabe sig økonomiske Hensyn; thi, som jeg sagde før, hvad enten man vil ordne Sagen paa den ene eller paa den anden Maade, kan man lade Gebyrerne falde væk, og man maa dog ikke tro, at man ved at følge Udvalgets Flertal

taar Foranstaltningen udført uden Udgift for Statskassen. Hvad enten man lader Forretningerne udføre af Vaterkonten eller af Mønstringsbestyreren, saa maa man, naar Gebyrerne falde bort for de Søfarende, tage Penge til Udførelsen af disse Forretninger af Statskassen. Det er formodentlig Udvalgsflertallets Mening, at Statskassen skal afholde de forøgede Udgifter, som ville gaa til Mønstringsbestyreren her i Kjøbenhavn, skjøndt man vel har vogtet sig for at udtale det; men baade paa det ene og paa det andet Sted skal der Penge til. Pengene spille altsaa heller ikke nogen Rolle; det Hele dreier sig kun om dette: Er det forstændigt og hensigtsmæssigt at henlægge disse Forretninger til Mønstringsbestyreren eller til en særlig dertil beffikket Person, Vaterkonten? Nu tror jeg, at det er kommet til at staa nogenlunde klart, hvad det egentlig er, det gjælder. Og jeg vil da sige, at Vaterkonten forudsættes fra alle Sider at være en gammel Sømand, der er bekendt med disse Forhold; som ikke blot kjender de forskjellige Retsforhold, hvori Skippere og Søfolk kunne komme til at staa til hinanden, men selv har Kjendskab til Koffardifarten og til de Forhold, hvori Søfolk kunne komme i fremmede Lande, som kjender de forskjellige Landes Mønter, hvilket er en meget vigtig Ting, naar der er Tale om Afregning, og som fremdeles er kjendt med de personlige Eiendommeligheder, som gjerne findes hos Søfolk, og som ifølge denne sin praktiske Erfaring er særlig stillet til at optræde som den Mellemand, som det har været Meningen, at Vaterkonten skal være. Han har Interesse for disse Forhold og har ikke Andet at gjøre end dette. Han vil med hele sin Tid og med hele sin Interesse kunne hengive sig til disse Forretningers Baretagelse, han vil altsaa ikke blot kunne fremtræde som en kyndig Mellemand, men i mange Tilfælde af Uenighed kunne bringe en Udjevning istand netop ifølge sine personlige Egenskaber. Men en saadan Mand maa vi nu ikke benytte efter Udvalgets Flertals Forslag.